

Vänsterpress om Chilcot-rapporten – juli 2016

Storbritanniens deltagande i invasionen av Irak 2003 och i synnerhet den roll som spelades av den brittiska labour-regeringen, med Tony Blair i spetsen, har länge stötts och blötts. För väl-informerade iakttagare så har det länge stått klart att Tony Blair tillsammans med amerikanske presidenten Bush ljög om irakiskt innehav av förbjudna vapen och om mycket annat för att driva igenom beslutet att genomföra attacken. Nu har detta även bekräftats av den s k Chilcot-rapporten, som är resultatet en grundlig brittisk utredning.

Rapporten har fått stor uppmärksamhet i Storbritannien, trots att den offentliggjordes vid en tidpunkt då Brexit-omröstningen och dess konsekvenser stod högst på dagordningen. I Storbritannien har det också ställts krav på åtal eller andra åtgärder mot Tony Blair och sista ordet om detta har nog inte sagts än.

Rapporten har även tagits upp av svensk press, men förvånande nog så har stora delar av vänsterpressen (t ex *Arbetaren*, *Flamman* och *Offensiv*) inte kommenterat saken. Därför innehåller denna artikelsamling bara två artiklar.

Lästips om Irak-kriget 2003: [USA och kriget mot Irak - Om vapenindustrin och oljan](#)

Martin Fahlgren 21/7 2016

Innehåll

Internationalen	1
<i>Om Chilcot-rapporten.....</i>	<i>1</i>
Proletären.....	3
<i>Desinformation och lögner – Chilcot-rapporten avslöjar falskspelet inför Irakkriget.....</i>	<i>3</i>

Internationalen

Om Chilcot-rapporten

Ledare (Peter Widén)

Internationalen 14/7 2016

[Detta är en oavkortad version av artikeln som publicerades som *Internationalen*-ledare]

Efter många års utredande har den s.k. Chilcot-rapporten lagts fram i Storbritannien. Rapporten, som fått sitt namn efter undersökningsgruppens ordförande Sir John Chilcot, handlar om Storbritanniens agerande inför, under och efter Irakkriget. Och det är givetvis den dåvarande premiärministern Tony Blair som nagelfars.

Över hela världen mobiliserade vänster och fredsvänner mot detta krig. Så även i Sverige. I många städer hade vi de största demonstrationerna som hållits på många år. Och liksom i andra länder anklagades vi av etablissemangen och högern för att vara "Saddam-kramare", naiva och för att vara oreflekterat mot USA i alla lägen.

Låt oss dock börja med Tony Blair. Det står nu klart att han bakom ryggen på folket lovade full uppslutning bakom president Bushs krigsplaner. Blair hade aldrig folkmajoriteten med sej och London såg gigantiska demonstrationer.

Det är naturligtvis sedan länge känt att ett av de bärande argumenten för att invadera Irak, förekomsten av massförstörelsevapen i Saddams händer, var en ren fantasi. Chilcot-rapporten visar också på att invasionens påstådda mål om "demokratisering" etc. på inget sätt blev verklighet. Tvärtom. Irak har efter invasionen genomlidit en tid av fruktansvärt våld mellan shia- och sunnimuslimer och förföljelse av olika etniska och religiösa minoriteter.

Hundratusentals människor har dött i detta våld och i det våld som de ockuperande nordamerikanerna, brittena med flera, utövat.

Terrorism i form av Al Qaida och Islamiska Staten/Daesh kunde etablera sej i Irak. Dessa riktningar hade ju ingen närvaro alls i Irak under Saddam och kopplingen mellan attacken World Trade Center och Irak var ju en av många lögner som Bushregimen matade världen med.

Nu är Tony Blair fullkomligt avklädd. Några av de hårdaste kritikerna som framträtt i media de senaste veckorna har varit mödrar till de i Irak dödade brittiska soldaterna. De lägger all skuld på Blair, hans lögner om massförstörelsevapen, hans medskyldighet till förstörelsen i Irak, den undermåliga skyddsutrustningen för soldaterna, hans kryperi för USA.

Blair försöker nu försvara sej med att givet vad man då visste (eller trodde) så var det ett riktigt beslut att gå i krig. Han hävdar att världen är en bättre värld utan Saddam Hussein. Blair hävdar att han verkligen trodde på historierna om massförstörelsevapen. Andra menar att han medvetet ljög. Hursomhelst så fanns det de som redan då kunde tala om hur det i verkligheten förhöll sej: Hans Blix och hans folk hade genom sina undersökningar visat att det med all sannolikhet inte fanns några massförstörelsevapen. Hans Blix hånades i krigsförberedande maktcentran och i massmedia.

Många i det brittiska parlamentet röstade mot kriget. Jeremy Corbyn, den vänsterinriktade nuvarande Labourledaren röstade emot. Corbyns motkandidat i den just nu pågående striden om ordförandeskapet Angela Eagle röstade med Blair.

När Blair idag hävdar att det på sikt kommer att visa sej vara rätt att starta kriget och att Irak och hela Mellanöstern genom detta går genom en nödvändig förändring är det inget annat än en variant på Rudyard Kiplings "white mans burden". (Den vite mannens börda). Kiplings (och Blairs) idé är att västerlandet måste ta på sej uppgiften att leda de färgade folken till utveckling. Ett kolonialt och i grunden rasistiskt synsätt och i verkligheten ett sätt att mer smakfullt maskera kolonial utsugning och dominans.

Att det rör sej om spelad omtanke om mänskliga rättigheter visar ju västimperialisternas stöd till Saddam när han tog makten och med oerhörd brutalitet attackerade den irakiska vänstern liksom deras stöd till honom i det fruktansvärda kriget mot Iran. Liksom dessa västimperialistiska krafters agerande tidigare. (Det brittiska och US-amerikanska stödet till Pol Pot, deras stöd till statskuppen och mördandet av hundratusentals indonesiska vänsteraktivister 1965, det brutala kriget i Vietnam, stödet till alla militärkupper och militärregimer i Latinamerika, stödet till Apartheidregimen i Sydafrika, stödet till det koloniala projektet Israel och till Saudiarabien. Etcetera, etcetera. Listan kan göras meterlång.) Så ser "Den Vite Mannens Börda" ut i praktiken!

Saddam hade genom sin ockupation av Kuwait visat sej opålitlig och Sovjetblockets fall och attacken på tvillingtornen i New York öppnade en situation där imperialisterna snabbt kunde gå in och ta kontroll i en rad länder och skjuta fram sina militärstrategiska positioner och dessutom få kontroll över stora oljetillgångar.

Vi som såg detta och mobiliserade stora demonstrationer i en rad städer i Sverige hånades och förlöjligades. Jag minns en borgerlig kurdisk debattör som efter de stora demonstrationerna skrev en artikel med titeln: "Aldrig har så många haft så fel". Man påstod att vi i realiteten stödde Saddam etcetera. Jan Björklund (liberal) ville att Sverige skulle delta med soldater i invasionen! Låt oss komma ihåg detta när Chilcot-rapporten nu läggs fram. Vi hade fruktansvärt rätt. Det tragiska är att många människor demoraliserades när trots dessa enorma demonstrationer världen över kriget ändå startades. Luften gick ur. Det blev ingen

massrörelse mot fortsättningen på kriget. Det är hög tid att räta på ryggen och ställa figurer som Tony Blair, Jan Björklund och andra krigshetsare till svars!

Och det är lärdomarna av detta krig som vi måste ha i bakhuvudet varje gång imperialistmakterna förbereder (eller ombeds gå i) krig för ”demokratins” eller ”mänskliga rättigheters” skull.

Proletären

Desinformation och lögner – Chilcot-rapporten avslöjar falskspelet inför Irakkriget

Marcus Jönsson

Proletären 4/7 2014

Chilcot-rapporten visar att Tony Blair vilseledde den brittiska allmänheten inför den blodiga invasionen av Irak 2003.

Den så kallade Chilcot-rapporten som utrett Storbritanniens inblandning i Irakkriget bekräftar att invasionen av Irak inleddes på falska premisser.

”I will be with you, whatever.” På svenska: ”Jag kommer att vara med dig, oavsett.”

Den ovillkorliga försäkringen gav knähunden Tony Blair sin husse George W Bush i ett hemligstämplat brev, daterat juli 2002, åtta månader innan det imperialistiska erövringskriget mot Irak inleddes.

Brevet finns med i den så kallade Chilcot-rapporten, utredaren John Chilcots mastodont-rapport om Storbritanniens inblandning i Irakkriget.

Rapporten har tagit sju år att sammanställa och bekräftar vad vi redan visste, att Tony Blair ledde Storbritannien i krig på falska premisser.

Rapporten slår med akademisk torrhet fast att Saddam Hussein ”inte utgjorde ett omedelbart hot”, att de felaktiga underrättelserna om massförstörelsevapen presenterades ”med en säkerhet de inte förtjänade” och att Tony Blair ”överskattade sin förmåga att påverka USA:s beslut om Irak”.

John Chilcot sa vid presentationen av rapporten att ”vi har slutit oss till att Storbritannien valde att delta i invasionen av Irak innan de fredliga alternativen för avvärjning uttömts” och att ”konsekvenserna av invasionen underskattades”.

När kriget bröt ut den 20 mars 2003 var propagandalögnerna om Iraks massförstörelsevapen inne på sista refrängen och skulle slutgiltigt motbevisas när ockupationsmakten inte kunde hitta några massförstörelsevapen i ett sönderbombat Irak.

Vapeninspektionerna som pågått sedan Gulfkrigets slut 1991 hade redan 1998 lett till att 90-95 procent av Iraks massförstörelsevapen förstörts på ett kontrollerat sätt, enligt dåvarande vapeninspektören Scott Ritter i sin bok Krig mot Irak.

Men kriget för oljan, och den politiska och militära kontrollen över Irak, var planerat sedan länge och hade inte det minsta med några irakiska vapen att göra. Irak var hårt plågat även före kriget. Tolv år av hårda ekonomiska sanktioner mot landet hade 2002 lett till att minst 700000 barn dött innan de hunnit fylla fem år.

När USA:s dåvarande FN-ambassadör och sedermera utrikesminister, Madeleine Albright, 1996 fick frågan om en halv miljon döda irakiska barn var ett pris värt att betala för sanktionerna svarade hon att ”vi tycker det är värt priset”.

Chilcots rapport avslöjar hur Tony Blair och Spaniens dåvarande premiärminister, José María Aznar, hade nära kontakt för att dels försöka legitimera den förestående invasionen i FN och dels få det att framstå som att de i det längsta försökte undvika krig. De båda var bekymrade över USA:s tydliga ambition att inleda kriget oavsett utvecklingen i FN.

Spanien var nyinvald medlem i FN:s säkerhetsråd 2003 och en viktig allierad för Bush och Blair i ett läge då Frankrike och Tyskland var motståndare till kriget.

Blair försökte med hjälp av Aznar få till en andra resolution i säkerhetsrådet – den första, resolution 1441, var i kraft sedan november 2002 – men misslyckades.

Chilcots rapport konstaterar att om Bush gick med på att skjuta upp invasionen till mars så var det inte för att han ansåg FN:s stöd nödvändigt utan för att hans militära rådgivare rådde honom till det.

I september 2002 presenterade Tony Blair en numera ökad mapp i det brittiska underhuset för att få stöd för kriget. Chilcotrapporten konstaterar att mappen inte underbyggde Blairs påstående att Irak hade ett växande program för kemiska och biologiska vapen.

Rapporten säger inte rakt ut att Blair ljög men att han förlitade sig på och överdrev dålig underrättelseinformation och ”medvetet suddade ut gränserna mellan vad han visste och vad han trodde”.

Det är också vad Tony Blair framhållit efter att rapporten offentliggjorts, att det nu skulle vara bevisat att han inte ljög i upptakten till invasionen.

Tretton år av förödelse och hundratusentals döda senare säger krigsförbrytaren Blair att han ”tar det fulla ansvaret för eventuella misstag” men att han fortfarande är övertygad om att det var rätt beslut att gå i krig och att världen tack vare det är bättre och säkrare idag.